

Raamattuluento sarja **SANASTA TIEN LÖYTÄÄ**

Sievissä syyskuulla 2014

www.sanaveli.com

veli.tuomi@gmail.com

63. Raamattuluento: Ikävöivä Kristus

Rukous/Tervetuloa

Vanhanliiton profeetat odottivat ja ikävöivät Messiasta

Vanha liito oli vielä odotuksen ja ikävöinnin aikaa, sillä Jumala oli antanut sanassaan lupauksen tulevasta Messiaasta, joka tulisi asettamaan kaiken kohdalleen ja sovittamaan ihmiskunnan synnit. Profeetat odottivat nähdäkseen tämän kunnian kuninkaan. Raamatunkohtia:

"Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat ovat halunneet nähdä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet" (Matt. 13:17).

"Uskossa nämä kaikki kuolivat eivätkä luvattua saavuttaneet, vaan kaukaa he olivat sen nähneet ja sitä tervehtineet ja tunnustaneet olevansa vieraita ja muukalaisia maan päällä" (Hepr. 11:13).

"Jerusalem, Jerusalem! Sinä tapat profeetat ja kivität ne, jotka on lähetetty sinun luoksesi. Miten monesti olenkaan tahtonut koota lapsesi, niin kuin kanaemo kokoaa poikaset siipiensä suojaan! Mutta te ette tahtoneet tulla." (Luuk. 13:34).

Mutta uusi aika oli koittamassa. Lupaukset olivat tässä liitossa suuremmat ja varmemmat kuin vanhassa liitossa. Vanha liitto purkautui koska Israel ei pysynyt liitossa, jonka Jumala oli tehnyt sen kanssa. Siksi on kirjoitettu:

"Mutta meidän ylipappimme on saanut paljon tärkeämmän tehtävän, yhtä paljon tärkeämmän kuin on se liitto, jonka välittäjä hän on. Se liitto on suurempi, koska se perustuu suurempiin lupauksiin.

Jos ensimmäinen liitto olisi ollut rikkumaton, ei sen sijalle olisi tarvittu toista. Mutta nyt Jumala moittii kansaansa: - Kuulkaa! Aika tulee, sanoo Herra, jolloin minä teen uuden liiton Israelin kansan ja Juudan kansan kanssa. Se ei ole samanlainen liitto kuin se, jonka tein heidän isiensä kanssa silloin, kun tartuin heidän käteensä ja vein heidät pois Egyptin maasta. He eivät pysyneet minun liitossani, ja siksi en minäkään välittänyt heistä, sanoo Herra. Tämän liiton minä teen Israelin kansan kanssa näiden päivien jälkeen, sanoo Herra: Minä panen lakini heidän sisimpäänsä, kirjoitan sen heidän sydämeensä. Minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. Silloin ei kukaan enää opeta toista, veli ei opeta veljeään sanoen: "Opi tuntemaan Herra." Silloin he kaikki, pienimmästä suurimpaan, tuntevat minut. Minä annan anteeksi heidän rikkomuksensa enkä enää milloinkaan muista heidän syntejään.

Vanhanliito hurskas mies, joka ensimmäisenä näki luvattua Kristuksen, Voidellun, oli Simeon. Hänestä kerrotaan: *"Ja katso, Jerusalemissa oli mies, nimeltä Simeon; hän oli hurskas ja jumalinen mies, joka odotti Israelin lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänen päällensä. Ja Pyhä Henki oli hänelle ilmoittanut, ettei hän ollut näkevä kuolemaa, ennen kuin oli nähnyt Herran Voidellun. Ja hän tuli Hengen vaikutuksesta pyhäkköön.*

Ja kun vanhemmat toivat Jeesus-lasta sisälle tehdäkseen hänelle, niin kuin tapa oli lain mukaan, otti hänkin hänet syliinsä ja kiitti Jumalaa ja sanoi: "Herra, nyt sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään, sanasi mukaan; sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, jonka sinä olet valmistanut kaikkien kansojen nähdä, valkeudeksi, joka on ilmestyvä pakanoille, ja kirkkaudeksi kansallesi Israelille". (Luuk. 2:25–32).

Noin kolmekymmentä vuotta myöhemmin Johannes Kastaja todisti Kristuksesta nähtyään hänet Jordanilla näin: ” *"Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin! ...Ja minä olen sen nähnyt ja olen todistanut, että tämä on Jumalan Poika."* (Joh. 1:29;34).

Uusi liitto

Uudenliiton aika on jo tullut ja on voimassa. Vanha liitto on samalla kumoutunut. Molemmat eivät voi olla yhtä aikaa käytössä. Jeesus Kristus perusti uuden liiton veressään. ”*Aterian jälkeen hän samalla tavoin otti maljan ja sanoi: "Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka vuodatetaan teidän puolestanne"* (Luuk. 22:20). Näin uusi liitto Kristuksessa alkoi hänen kuoltuaan. Luemme Heprealaiskirjeestä:

”Uuden liiton uhri

Kristus, meitä odottavan hyvän ylipappi, on kuitenkin jo tullut. Hän on kulkenut suuremman ja täydellisemmän teltan kautta, jota ei ole tehty ihmiskäsin ja joka siis ei kuulu tähän luomakuntaan.

Hän ei ole tuonut uhrina pukkien eikä sonnien verta, hän on uhrannut oman verensä. Näin hän on kertakaikkisesti täyttänyt tehtävänsä, astunut sisään kaikkeinpyhimpään ja hankkinut meille iki-ajoksi lunastuksen. Jos jo pukkien ja härkien veri ja saastuneiden päälle vihmottava hiehon tuhka puhdistaa ihmisen ulkonaisiin menoihin kelpolliseksi, kuinka paljon paremmin puhdistakaan Kristuksen veri! Ikuisen henkensä voimalla hän on antanut itsensä virheettömänä uhrina Jumalalle, ja hänen verensä puhdistaa meidän omantuntonne kuoleman teoista, niin että voimme palvella elävää Jumalaa.

Sitä varten Kristus on tullut uuden liiton välittäjäksi, että hänen kuolemansa vapauttaisi kaikki ensimmäisen liiton aikana tapahtuneista rikkomuksista ja että kutsutut niin saisivat heille luvatus iankaikkisen perinnön. Liitto on myös testamentti, ja testamentin tekijän kuolema on aina voitava näyttää toteen. Testamenttihan astuu voimaan vasta sen tekijän kuoltua; tekijänsä eläessä sitä ei voida koskaan panna täytäntöön. Siksi ei ensimmäistäkään liittoa voitu vahvistaa ilman verta.” (Hepr. 9:11–18 KR92).

Kristuksessa Jumala aloitti uuden aikakauden, uuden liiton. Uusi testamentti kirjoitettiin Kristuksen verellä. Liitto on myös aina testamentti. Testamentti astuu voimaan, kun sen asettajan kuolema voidaan toteennäyttää. Tämä osoitetaan todeksi tämän kirjoituksen mukaan: ”*Mutta kun he tulivat Jeesuksen luo ja näkivät hänet jo kuolleeksi, eivät he rikkoneet hänen luitaan, vaan yksi sotamiehistä puhkaisi keihäällä hänen kylkensä, ja heti vuoti siitä verta ja vettä. Ja joka sen näki, on sen todistanut, ja hänen todistuksensa on tosi, ja hän tietää totta puhuvansa, että tekin uskoisitte. Sillä tämä tapahtui, että kirjoitus kävisi toteen: "Älköön häneltä luuta rikottako".. Ja vielä sanoo toinen kirjoitus: "He luovat katseensa häneen, jonka he ovat lävistäneet"."* (Joh. 19:33- 37).

Puhuessaan uudesta liitosta Jumala osoittaa, että ensimmäinen liitto on vanhentunut. Ja se, mikä on vanhentunut ja aikansa elänyt, häviää pian.” (Hepr. 8:6–13).

”Mutta sitten hän sanoo: "Tässä olen. Olen tullut täyttämään sinun tahtosi." Hän siis kumoaa nuo määräykset asettaakseen niiden tilalle Jumalan tahdon.” (Hepr. 10:9).

Näistä muutamista teksteistä nähdään, että vanha liitto on kumottu ja tilalle on astunut Jumalan tahto. Vanha liitto ei ole siis enää voimassa. Tätä täytyy erityisesti korostaa koska monet hurskaatkin ihmiset yrittävät elää molempia liittoja yhtä aikaa. Se ei voi onnistua, vaan siitä seuraa kirous, sillä laki ja armo eivät sovi yhteen. Vanha on kertakaikkisesti lakkautettu. Emme saa olla niin tyhmiä kuin galatalaiset kerran.

Kristus on täyttänyt vanhan lakiliiton lain, sillä ihmiset lihansa heikkouden tähden eivät kyenneet sitä täyttämään.

Kristus on siis tullut ja on asettanut kaiken kohdalleen. Vihollisuus on poistettu. Veri on pessyt syntimme pois. Tie kotiin on avoin. Tie on raivattu auki. Herra Kristus on meidän elämämme. ”*kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa*” (Kol. 3:4). Jokainen ihminen saa tulla Jumalan luo Kristuksen tähden. Mitään ei siis puutu pelastuksestamme. Kristus on viisautemme, vanhurskautemme, pyhityksemme ja lunastuksemme. Me voimme ja saamme omaksemme hänessä kaikki taivaalliset aarteet. Mutta nyt Jeesus sanoo: ”*Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen hänen luokseen, ja me aterioimme yhdessä, minä ja hän*” (Ilm. 3:20). Hän on näin lähellä, oven takana. Joka sydämensä oven avaa, saa Kristuksen vieraakseen. Enää ei tarvitse odottaa Jeesusta pelastamaan meitä, sillä hän on jo täällä keskellämme. Mutta huomaatko ystävä, että moni kantaa yhä syyllisyyttä, vaikka kaikki on jo valmista? Onko näin yhä sinun kohdallasi? Sanotko sinäkin ikävöiväsi Kristusta, vaikka saatat yhä kieltäytyä ottamasta häntä sisälle sydämeesi? Jos näin on, joutuu kysymään: mitä vielä odotat? Mitä ikävöit? Uutta Kristustako? Mutta hänhän on jo tullut.

Mitä on siis tapahtunut? ”*Sillä Kristus ei mennyt käsillä tehtyyn kaikkeinpyhimpään, joka vain on sen oikean kuva, vaan itse taivaaseen, nyt ilmestyäkseen Jumalan kasvojen eteen meidän hyväksemme. Eikä hän mennyt uhratakseen itseänsä monta kertaa, niin kuin ylimmäinen pappi joka vuosi menee kaikkeinpyhimpään, vierasta verta mukanaan, sillä muutoin hänen olisi pitänyt kärsimän monta kertaa maailman perustamisesta asti; mutta nyt hän on yhden ainoan kerran maailman aikojen lopulla ilmestynyt, poistaakseen synnin uhraamalla itsensä.*” (Hepr. 9:4–26).

Yksi uhri riittää. Se oli täydellinen. Viemällä oman verensä syntiuhrina taivaaseen Isän luo, tapahtui täydellinen ja lopullinen sovitus. Vanha jumalanpalvelus oli ollut vain todellisen esikuvaa.

Mutta sydän, joka ei ole auennut Kristukselle on kääntymätön ja kova, piin kova. Sellaisessa sydämessä asuu yhä syyllisyys, epävarmuus ja pelot. Siellä asuu tuomio ja kadotus. Mutta Kristus ja syyllisyys eivät sovi yhteen. Missä on Kristus, siellä on ilo. Siellä kaikuu kiitos virsissä, puheissa ja rukouksessa. Kristus ja ilo kuuluvat yhteen. Ja kaikki tämä on ajallemme kovin vierasta. Pakonomaista iloa voi toki olla. Se on pelkkää näyttelemistä jos sydämessä asuu silti syyllisyys. Ilo Herrassa ei riipu elämämme olosuhteista. Elämme muukalaisina tässä maassa ja se voi tehdä monesti elämästä raskaan ja ahdistusta täynnä olevan.

On sitten eri asia, että monet uskovatkin ovat sisäisesti niin rikkinäisiä ja vammautuneita väärän opetuksen vuoksi, etteivät kykene näkemään armoa joka Kristuksesta säteilee.

Mikä on sinun tilasi? Oletko uskaltanut avata hänelle sydämesi portin? Vai odotatko häntä yhä, vaikka hän on ovesi takana ja kolkuttaa päästäkseen sinun, morsiamensa luo? Vanhassa virressä veisataan:

”Voi jos niitäkin muistaisitte
ja ne Herralle kantaisitte,
joille taivas on tuntematon
sydän kun yhä suljettu on,
Baabelin virtain varsilla.”
(SV 189)

Monen sydän on tällainen, yhä suljettu Herralta, vaikka sydän puhuukin ikävöimisestään ja odottamisestaan. Tällaiselle taivas on aivan tuntematon.

Kristus on kuitenkin siis se, joka todellisuudessa odottaa. Hän odottaa sinua tänään ja ikävöi sinua. Hänellä on niin ikävä sinua. Annatko hänen yhä odottaa ovellasi, pysykö sydämesi suljettuna hänelle? Ikävöitkö, vaikka Herra seisoo ovellasi ja kolkuttaa päästäkseen ottamaan siellä kuninkuuden?

Kun Kristus tulee ihmisen sisimpään, siellä on ainainen juhлариemu, vaikka elämän olosuhteet olisivat kuinka ankeat ja vaikeat. Siksi on syytä kuunnella tätä neuvoa: ”*Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa; tutkikaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, että Jeesus Kristus on teissä? Ellei, niin ette kestä koetusta.*” (2. Kor. 13:5).

Jos Kristus on päässyt kotiimme ja asumaan meissä: ”*Henki itse todistaa yhdessä meidän henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapsia*” (Room. 8:16). Se on Kristuksen sisäistä tuntemista. Se on Sanaan luottamista, ei tunteisiin.

Eräs nainen kertoi kysyneensä eräänä päivänä papilta: ”Päästäänkö me tuon mun miehen kans taivaaseen”. Seurakuntateologi ei ollut osannut vastata noin vaikeaan kysymykseen. Miksi ei osannut? Hän ei tiennyt oikeaa vastausta. Mihin olemme siis hukanneet tiedon? Jeesus sanoo: ”*Voi teitä, te lainoppineet, kun te olette vieneet tiedon avaimen! Itse te ette ole menneet sisälle, ja sisälle meneviä te olette estäneet.*” (Luuk. 11:52). Moni muukin kyselee tätä samaa asiaa, mutta vastauksia on saatavilla vähän. Olisi kysyttävää, mutta harva osaa enää vastata.

Tie taivaaseen ei saisi olla hukassa keneltäkään. Tie on niin yksinkertainen ja selvä, että lapsikin sen ymmärtää. Vain viisaat joutuvat häpeään. Ja kuitenkin: tie on hukassa. Vain harva on sen Jeesuksen sanojen mukaan löytänyt.

On monia ihmisiä, joita sanotaan ”tyynyyn itkijöiksi”. He menevät ilta illan jälkeen yövuoteelleen ahdistus rinnassaan, sillä heidän sielunsa hätään ei löydy apua. Tarjolla saattaa olla vain loppuun kaluttuja perinnäissääntöjä tai hengellisesti kuollutta viisastelua. Tällainen julistus ei synnytä elämää, hengellistä kuolemaa vain. Kirkkomme ja herätysliikkeitemme pyhimysten mielipiteet menevät usein Jumalan sanan edelle. Mutta eihän näin saa olla.

Näyttää siltä, että aito hengellinen elämänvirta kerran niin elävissä herätysliikkeissä on matkan varrella valunut kuin hiekkaan. Pelkkä ihmisviisaus ja tyhjänpäiväiset tarinat ovat niiden tarjoaman sanoman ydintä. Tällainen julistus ei luo uutta elämää ja valvovakin saattaa nukahtaa. On hukattu tärkein: Jumalan pyhä sana. Toki maailma on pullollaan ihmisiä, jotka eivät edes piittaa iankaikkisesta elämästä jota nyt meille runsain määrin tarjotaan.

Vanhurskaus

Ihminen kelpaa Jumalalle vain Kristuksen vanhurskauden tähden. On kirjoitettu: ”*Nyt Jumala on kuitenkin laista riippumatta tuonut ilmi vanhurskautensa, josta laki ja profeetat todistavat. Tämä Jumalan vanhurskaus tulee uskosta Jeesukseen Kristukseen, ja sen saavat omakseen kaikki, jotka uskovat. Kaikki ovat samassa asemassa, sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta mutta saavat hänen armostaan lahjaksi vanhurskauden, koska Kristus Jeesus on lunastanut heidät vapaiksi.*”

Hänet Jumala on asettanut sovitusuhriksi, hänen verensä tuo sovituksen uskossa vastaanotettavaksi. Näin Jumala on osoittanut vanhurskautensa. Pitkämielisyydessään hän jätti menneen ajan synnit rankaisematta, mutta nyt meidän aikaamme hän osoittaa vanhurskautensa: hän on itse vanhurskas ja tekee vanhurskaaksi sen, joka uskoo Jeesukseen.” (Room. 3:21–26).

”*Sillä jos me silloin, kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljoo ennemmin me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitetut; emmekä ainoastaan sovitetut, vaan vieläpä on Jumala meidän kerskauksemme meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta me nyt olemme sovituksen saaneet.*” (Room. 5: 10,11).

”*Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiin, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.*”

Hänen työtovereinaan me myös kehotamme teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi. Sillä hän sanoo: "Otollisella ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut". Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä." (2. Kor. 5:19; 6:1,2).

Nyt on siis hyvä ja otollinen päivä avata vankilamme ovet ja päästää Kristus sisälle. Voi kuinka hän iloitsi siitä!

Meidän on uskallettava saarnata ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Kristusta. Paavali uskalsi. Sillä lailla elämää syntyy. *"Mutta pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle, ja minä maailmalle!"* (Gal. 6:14).

Elävän kristillisyyden tuntee siitä, että siinä on mukana Kristuksen veri. Vain hänen verensä sovitaa meidät Jumalan kanssa ja puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Siksi Herra sanoo: *"Poikani ja tyttäreni, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi"* (Mark. 2:5) Älä pelkää siis, vaan iloitse yhdessä taivaan enkelien kanssa.

Apostoli Paavali ei hävennyt evankeliumia, vaikka se oli loukkaus monelle. Uskallammeko me tarttua työhön ja lähteä saarnaamaan ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Kristusta? Siinä on meille ohjenuora julistamiseen.

Kun olemme vastaanottaneet sovituksen, saamme riemuita Herrastamme.

"Me saamme myös riemuita Jumalastamme, kun nyt olemme vastaanottaneet Herramme Jeesuksen Kristuksen valmistaman sovituksen. Jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut." (2. Kor. 5:18+).

"Mutta kaikki on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen viran. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukeutunut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan." (2. Kor. 5:18,19).

Nyt tarvitaan uskollisia rukoilijoita entisten lisäksi. *"Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa"* (Luuk. 10:2).

On rukoiltava julistustyöhön niitä Jumalan sanan opettajia, joilla on Herran antama lahja siihen. Ennen kaikkea tarvitaan evankeliumin saarnaajia. Evankeliumi on Jumalan voima. *"Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi..."* (Room. 1:16).

Kristus on Jumalan voima ja viisaus (1. Kor. 1:24).

Sana rististä on Jumalan voima" (1. Kor. 1:18).

Pyhä Henki on Jumalan voima (Ap. t. 1:8).

Vain sanoma ristin sovituksesta, Kristuksen veren ihmeellisestä voimasta ja Golgatan Herran antamasta levosta saa ihmiset juoksujalkaa tulemaan sanankuulolle. Kristus on kaikki. Hänen tuntemisensa on tärkeintä. Sovitus on jo tapahtunut tosiasia (Room. 3:25 KR92). Armo on jo tullut. Ne on vain otettava uskolla vastaan ja lepo ja rauha löytyvät. Tätä tulee saarnata Hengessä. Ja tuli varmasti syttyy - ikävä ja ikävöinti katoaa.

Mutta nyt Kristus ikävöi. Meitä hän ikävöi. Mekin, hänen lampaansa, emme useinkaan häntä tarvitse, ei edes joka päivä. Vasta kun elämäämme iskee jokin vakava myrsky, trombi ja hurrikaani, muistamme jo hänetkin ja alamme huutaa häntä avuksi. Kun saamme avun, unohdamme hänen jo kohta ja helposti ja luulemme pärjäävämmme eteenpäin ominkin neuvoin. Jeesus Kristus on liian usein vain auttajamme, ei elämämme. Hän on tullut kuitenkin taivaasta antamaan meille elämän. Ja se hän haluaa olla, kaiken meidän vaelluksemme keskipiste ja voima. Aikamme julistuksesta puuttuu tämä sisältö ja komponentti: Herra on meidän koko elämämme. Jeesus sanoo: *"Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani"* (Joh. 14:1). Ja: *"Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, tuottaa paljon hedelmää. Ilman minua te ette saa aikaan mitään"* (Joh. 15:5).

On vielä kirjoitettu: ”Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi, että kävisi, niin kuin kirjoitettu on: ”Joka kerskaa, sen kerskauksena olkoon Herra”. (1. Kor. 1:30,31). Hänen tulee olla kaikki ja jos hän ei saa sitä olla, hän ikävöi ja murehtii jälkeemme kun kiidämme eteenpäin. Hän haluaa päästä elämämme ainoaksi sisällöksi. Herra ei ole pelkkä apumies elämämme vaikeissa kohdissa.

Mutta että tämä on mahdollista, tarvitaan paljon opetusta ja tervettä tietoa. Tarvitaan sitoutumista Elämän Herraan. Muu saa olla pelkkää roskaa. Lähtijöitä on vain aina ollut kovin vähän.

Mutta tarvitaan myös käytännön toimia ja siihen oikeat ihmiset. Kaikkia tarvitaan. Jokaiselle on paikka. Tarvitsemme seuroja, raamattutunteja, kirjoituksia ja kaikkia mahdollisia kanavia viemään eteenpäin Kristuksen lunastustyön valtavaa sanomaa ja hänen pyhittävää läsnäoloaan. Siellä se elämä kulkee! Ilo ja juhliemukin alkavat hallita.

On uskallettava lähteä liikkeelle vaikka vastustajia on paljon. Apostoli Paavali kirjoittaa: ”sillä minulle on avautunut ovi suureen ja hedelmälliseen työhön, ja vastustajia on paljon” (1. Kor. 16:9). Aina on ollut näin.

Kaikki eivät toki uskalla lähteä liikkeelle uuden viinin viejiksi, sillä siinä voi ”rokki ryvettyä”. Niinpä inhimilliseen viisauteen ja ihmiskeskeiseen filosofointiin rakastuneet julistajat eivät uskalla puhua ristin sovitustyöstä. He pelkäävät kasvojensa menetystä. He häpeävät sanomaa rististä. Se kuuluu heidän mielestään vain lahkolaisille ja joillekin hyvin lapsellisille ja typerille ihmisille. Siksi he vastustavat uutta elämää. Toisaalta on myös vastustajia, jotka pelkäävät oman asemansa menetystä. He eivät edes ymmärrä mistä uudistumisessa on kyse. Siksi he nousevat usein vastarintaan. Näitä opettajia löytyy kaikista herätysliikkeistä. Niinpä kansa kulkee toivottoman tietä ja kaipaa apua ahdinkoonsa, mutta vain harva löytää. Ja Kristus ikävöitsee.

Tyhmyys, luopumus ja Sanan hylkääminen ovat johtaneet siihen, että sen tähden Herralla on ikävä. ”Minä olen kyllä ollut lähellä, mutta he eivät ole minua etsineet, olen ollut läsnä, mutta he eivät ole minua kyselleet, olen sanonut: ”Tässä olen, tässä olen!” tälle pakanakansalle, joka ei kutsunut avuksi minun nimeäni. Päivästä päivään minä ojensin käteni tätä vastahakoista kansaa kohden.” (Jes. 65:1,2).

Mutta ketkä perivät iankaikkisen elämän? Se on elämämme suurin kysymys. Vastaus kysymykseen kuuluu: ne ovat niitä jotka ovat ottaneet vastaan armon ja ovat tulleet osallisiksi Kristuksen rististä ja hänen verensä voimasta. Muita ei taivaassa ole. Kadotuksessa voi olla massoittain kastettuja ihmisiä, mutta ei ainoatakaan sellaista, joka on avannut sydämensä Kristukselle ja eläneet kuolemaansa asti hänen yhteydessään.

”Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaiseet ne Karitsan veressä. Sen tähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään, ja hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa heidän yllitsensä.” (Ilm. 7:14+).

Aamen.